

Dankbare herinnering aan
WILHELMINA KAMPHUIS
sinds 1962 weduwe van
GERARDUS HENDRIKUS KAMPHUIS

Zij werd geboren op 14 januari 1901 te Reutum. Gesterkt met de H.H. Sacramenten der Zieken is zij vredig ontslapen op zondagmorgen 13 februari 1983 te Enschede. Haar lichaam legden we op donderdag 17 februari te ruste op het R.K. Kerkhof in De Lutte.

Met grote dankbaarheid denken wij terug aan onze moeder en oma. Zonder zich op de voorgrond te plaatsen viel zij op door geestigheid, geduld en zorgzaamheid. Tot aan de laatste dag van haar leven volgde zij nauwkeurig 't wel en wee van de wereld om haar heen.

Haar lichaam was verzwakt en iedereen die haar kende, zag, dat ze zich de laatste jaren met moeite steunend op haar stok nog kon verplaatsen.

Groot was haar geloof en het was steeds een feest voor haar als ze de H. Communie thuis mocht ontvangen.

Ik leef niet lang meer waren vaak de woorden die zij de laatste tijd sprak. De laatste avond dat zij in ons midden was zong ze nog dit lied:

Er staat een stoel voor altijd leeg
Nooit meer zie ik uw gezicht
Het altijd donker is bij helder zonnelicht
En als ik jouw portret bekijk aan de wand
Dan word ik als een kind zo klein
En door weemoed overmand.

Toen we haar 's morgens naar het ziekenhuis brachten keek ze door het raam en zei, jaren heb ik er doorgekeken naar buiten maar dit is de laatste keer.

Ze klaagde nooit. Ze was zonder woorden toch dankbaar aan degene bij wie ze de laatste jaren „thuis” mocht zijn. Moeder bedankt voor alles, die ons in geloof en werk is voorgegaan en moge God haar „bij vader” in de eeuwige heerlijkheid opnemen.

Wij zijn oprecht dankbaar voor uw medeleven tijdens ziekte, overlijden en begrafenis van moeder en oma.

Kinderen en kleinkinderen

De Lutte, februari 1983
Fleerderhoekpad 6